

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 188/2020-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Alžbetou Slašťanovou, Opatovská 783/4, Žiar nad Hronom, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 361/2018 z 28. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 361/2018 z 28. marca 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) rozvrhu práce prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že na Okresnom súde Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) bol 23. februára 2016 žalobcom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), podaný návrh na určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi [REDAKOVANÉ], zomrelom 3. februára 2008 (ďalej len „poručiť“), smerujúci proti bývalému manželovi sťažovateľky ako žalovanému v 1. rade a sťažovateľke ako žalovanej v 2. rade (ďalej len „žalovaní“), ktorý bol zaevidovaný pod sp. zn. 9 C 41/2016. Okresný súd žalobe žalobcu rozsudkom z 13. júna 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) vyhovel a určil, že nehnuteľnosti patrili do dedičstva po poručiťovi. Žalovaní proti tomuto rozsudku okresného súdu podali odvolanie z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu a zjavného zneužitia práva, o ktorom do dňa podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté.

3.1 Návrh na určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi, bol žalobcom podaný po tom, ako sťažovateľka po rozvode so žalovaným v 1. rade v roku 2014 iniciovala konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 70/2014 o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré žalovaní nadobudli do podielového

spoluvlastníctva na základe dohody o zúžení bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Okresný súd v predmetnej veci podľa sťažovateľky dlhodobo nekonal a uznesením č. k. 6 C 70/2014-137 z 9. júla 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) toto konanie prerušil, odôvodniac ho tým, že od rozhodnutia vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 41/2016 je závislá aj aktívna legitímácia sťažovateľky ako žalobkyne v tomto konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom namietala nesplnenie podmienok na prerušenie konania a jeho nepreskúmateľnosť pre neposúdenie skutkových a právnych otázok relevantných pre rozhodnutie o prerušení konania v uvedenej veci. Sťažovateľka následne poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa požiadaviek na obsah odôvodnenia súdneho rozhodnutia (m. m. III. ÚS 311/07, III. ÚS 107/07, II. ÚS 165/2012).

3.2 Podľa sťažovateľky aj v prípade úspechu žalobcu v konaní o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi, vedenom pod sp. zn. 9 C 41/2016, by sa právne postavenie žalobcu ani žalovaného v 1. rade nijako nezmenilo a nemôže mať vplyv ani na aktívnu vecnú legitímáciu sťažovateľky ako žalobkyne v konaní o vyporiadani podielového spoluvlastníctva vedenom pod sp. zn. 6 C 70/2014, pretože pri dedičoch platí viazanosť prejavom vôle ich právneho predchodcu.

3.3 Napriek tomu, že k vydaniu rozhodnutia o vklade vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech sťažovateľky a žalovaného v 1. rade došlo až po smrti poručiteľa, podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam sťažovateľka a žalovaný v 1. rade nadobudli pred podaním návrhu vo veci sp. zn. 9 C 41/2016, a preto by podľa nej už v rámci dedičského konania po poručiteľovi nemohlo byť vo vzťahu k uvedeným nehnuteľnostiam vydané osvedčenie o vyporiadani dedičstva v prospech jeho dedičov (žalobcu a žalovaného v 1. rade).

3.4 Krajský súd na základe podaného odvolania napadnutým uznesením krajského súdu potvrdil uznesenie okresného súdu a uviedol, že s tvrdením sťažovateľky ako žalobkyne o viazanosti prejavom vôle síce súhlasí, avšak nič to nemení na tom, že poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom nehnuteľností a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veciach sp. zn. 2 Cdo 184/2005 a sp. zn. 3 Cdo 154/2010, ktorých závery v predmetnej veci podľa sťažovateľky nemožno aplikovať, pretože vkladové konanie vo vzťahu k nehnuteľnostiam už neprebíha, žiadne

dôvody neplatnosti zmluvy neboli v konaní podľa nej preukázané, a ani v dedičskom konaní nemôže byť v dôsledku právnych zmien vydané osvedčenie o dedičstve v prospech dedičov po poručiteľovi. Práve naopak, podľa nej bolo zrejmé, že nehnuteľnosti nadobudli v dobrej viere a v dôvere v záväznosť údajov katastra sťažovateľka a žalovaný v 1. rade do podielového spoluvlastníctva. Sťažovateľka vyslovene vo svojej obrane v predmetnom konaní poukázala na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 151/2016 z 3. mája 2017, s ktorým sa krajský súd podľa nej vôbec nevysporiadal, a preto závery krajského súdu označila za nepresvedčivé, odporujúce princípom právnej istoty, ako aj svojvoľné pre nevysporiadanie sa s § 193 a § 217 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

3.5 Sťažovateľka s poukazom na judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu týkajúcu sa posudzovania arbitrárnosti odôvodnenia rozhodnutí orgánov verejnej správy (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 90/2013 z 23. októbra 2013, rozhodnutia ústavného súdu vo veciach IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 243/2010, III. ÚS 243/2010, I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06, II. ÚS 165/2012) konštatovala, že uznesenie krajského súdu vykazuje znaky arbitrárnosti. Záver krajského súdu v predmetnej veci považuje aj za nelogický, pretože podľa nej nemožno na jednej strane dôjsť k záveru o viazanosti prejavom vôle poručiteľa a skonštatovať, že dosiaľ neboli otázky týkajúce sa samotnej kúpnej zmluvy posudzované (napr. iné dôvody neplatnosti kúpnej zmluvy neboli žalobcom tvrdené ani preukázané), ale dospieť následne na druhej strane k záveru, že ide o podstatnú otázku pre rozhodnutie vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva.

3.6 V podanom odvolaní sťažovateľka podľa nej poukazovala na kľúčové otázky, ktoré nasvedčovali tomu, že v prípade podania žaloby o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, ide o konanie bez právneho základu, ktorým sa iba narušila právna istota a vyvolal sa ďalší spor, ktorý podľa nej vzhľadom na právne zmeny nebude spôsobilý zvrátiť súčasný stav, nehovoriac o účelovosti konania a neexistencii naliehavého právneho záujmu na takomto určení, keďže dôvodom jeho podania bol podľa nej iba návrh na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Aj keď v tomto prípade ide len o procesné rozhodnutie, podľa sťažovateľky musí aj toto rozhodnutie rešpektovať základné právo na spravodlivé súdne konanie. Napadnuté uznesenie krajského súdu podľa jej názoru nerešpektuje judikatúru najvyššieho súdu a je nedostatočne odôvodnené.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby v predmetnej veci nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Nitre (správne má byť uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, pozn. ústavného súdu) zo dňa 28.3.2019, sp. zn. 16Co/361/2018-151 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre (správne má byť uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, pozn. ústavného súdu), sp. zn. 16Co/361/2018-151 zo dňa 28.3.2019 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Nitre (správne má byť Krajskému súdu v Banskej Bystrici, pozn. ústavného súdu) na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre (správne má byť Krajský súd v Banskej Bystrici, pozn. ústavného súdu) je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 346,26 € tarifná odmena za 2 úkony právnej služby (prevzatie príprava zastúpenia, podanie na súd), každý po 163,33 € a dva režijné paušály, každý po 9,80 € - podľa § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR é. 655/2004 Z. z.) na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

9. Ústavný súd za podstatu tejto ústavnej sťažnosti považoval namietané porušenie sťažovateľkiných základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o prerušení konania vo veci sp. zn. 6 C 70/2014 (konanie o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva) až do právoplatného skončenia konania vo veci návrhu o určenie vlastníckeho práva vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 C 41/2016. K porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť v dôsledku toho, že napadnuté uznesenie krajského súdu:

- neobsahuje riadne odôvodnenie, resp. je poznačené arbitrárnymi a svojvoľnými závermi, pretože v danej veci neexistovali dôvody na prerušenie konania o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva,
- rozhodnutie nerešpektuje, resp. nesprávne interpretuje závery rozhodnutí najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2 Cdo 184/2005 a sp. zn. 3 Cdo 154/2010 i ústavného súdu vo veci I. ÚS 151/2016 vydané podľa nej v obdobných veciach.

10. Ústavný súd v úvode konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu má *per se* povahu procesného rozhodnutia, ktoré ústavný súd v zásade podrobuje svojmu prieskumu výnimočne a iba vtedy, ak by takéto rozhodnutie bol spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľa, ktorý by sa musel zároveň vzťahovať na celkový výsledok konania a v ďalšom priebehu konania by sa už nedal korigovať (napr. IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Napriek týmto východiskám ústavný súd podrobil sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti prednesené argumenty ústavnému prieskumu.

11. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

12. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

13. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

14. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

15. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým krajský súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil uznesenie okresného súdu o prerušení konania v rámci súdneho konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva ako vecne správne. Krajský súd v obsahu svojho napadnutého uznesenia ponajprv poukázal na obsah výroku a odôvodnenia uznesenia okresného súdu, v ktorom okresný súd stručne popísal predmet konania sp. zn. 9 C 41/2016 vo veci žaloby o určenie vlastníckeho práva, ktorou sa žalobca domáha proti žalovaným vyslovenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva

po poručiteľovi, a ako dôvod prerušenia konania vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 70/2014 (zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva) okresný súd zároveň uviedol, že od určenia, či uvedené nehnuteľnosti patria/nepatria do dedičstva po poručiteľovi, je závislá aj aktívna legitimácia sťažovateľky ako žalobkyne v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, a preto toto konanie vedené pod sp. zn. 6 C 70/2014 prerušil.

15.1 Krajský súd v rámci odôvodnenia svojich záverov v napadnutom uznesení najprv poukázal na skutočnosti známe mu z rozhodovacej činnosti, a to, že v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 41/2016 okresný súd rozhodol rozsudkom 13. júna 2017, ktorým žalobe žalobcu vyhovel a určil, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi, proti ktorému podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom do dňa vydania uznesenia krajského súdu vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva nebolo rozhodnuté. Následne v bode 7 a 8 krajský súd uviedol, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 41/2016 sa skúma, či poručiteľ v čase smrti bol alebo nebol vlastníkom nehnuteľností, o ktorých sa koná, pričom do dňa rozhodovania krajského súdu v konaní sp. zn. 6 C 70/2014 dospel okresný súd k tomu, že poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom nehnuteľností, a pokiaľ by uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, zároveň by osvedčovalo, že podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti bol v čase smrti poručiteľ a sám poručiteľ. Krajský súd ďalej konštatoval, že na základe tohto záveru by sa zmenil aj okruh strán sporu v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, v ktorom dosiaľ poručiteľ, resp. jeho právni nástupcovia nevystupujú. Keďže proti rozsudku okresného súdu bolo účinne podané odvolanie, výrok tohto rozsudku ešte nenadobudol právoplatnosť, a z uvedených dôvodov považoval krajský súd uznesenie okresného súdu, ktorým konanie v predmetnej veci prerušil až do času právoplatného skončenia veci o určení nehnuteľností patriacich do dedičstva, za správne, a to aj z dôvodu hospodárnosti konania.

15.2 V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky o viazanosti dedičov prejavom vôle ich právneho predchodcu krajský súd uviedol, že súhlasí s týmto záverom s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 184/2005 a sp. zn. 3 Cdo 154/2010.

15.3 V bode 10 napadnutého uznesenia napokon krajský súd uviedol: „*Otázkou viazanosti prejavom vôle poručiteľa, ako aj prípadne samotnou zmluvou, na základe ktorej k prevodu nehnuteľností došlo, či konaním o vklade tejto zmluvy do katastra nehnuteľností,*

ktoré dosiaľ neboli v konaní posudzované, sa súd bude zaoberať po tom, ako bude naisto zodpovedaná otázka, či poručiteľ bol vlastníkom týchto nehnuteľností v čase smrti, t. j. keď nadobudne rozhodnutie o tom, že nehnuteľnosti patria alebo nepatria do dedičstva po poručiteľovi, právoplatnosť. Odvolanie preto nie je dôvodné.“ V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd zdôraznil, že uznesenie okresného súdu je procesným uznesením, ktoré neurčuje úspech, resp. neúspech sťažovateľky ako žalobkyne v uvedenom konaní.

16. Vo svojej argumentácii sťažovateľka poukazuje na judikatúru najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 184/2005 a sp. zn. 3 Cdo 154/2010 v súlade, s ktorou ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 151/2016 dospel k záveru, že otázka dobrej viery vlastníka nehnuteľnosti, ktorý tvrdí, že nadobudol predmetné nehnuteľnosti dobromyseľne, by mala byť preskúmaná v konaní o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi, a to cez splnenie procesnej podmienky, ktorou je naliehavý právny záujem na určení. Uvedené platí zvlášť za situácie, že vlastníak nehnuteľnosti tento argument v konaní efektívne uplatnil, pretože opačný prístup príslušného súdu by bol v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu, v ktorom je ústavnou právomocou a zároveň povinnosťou súdov občianskoprávne spory rozhodovať (čl. 142 ods. 1 ústavy), a nie presúvať ich rozhodnutie na ďalšie eventuálne spory.

16.1 Z uvedenej judikatúry vyplýva aj skutočnosť, že právne hodnotenie vlastníckeho titulu sťažovateľky k nehnuteľnostiam by malo byť relevantné osobitne v prípade jej aktívneho prístupu v konaní o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi vedenom pod sp. zn. 9 C 41/2016.

16.2 Aktívna legitímácia sťažovateľky v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vedenom pod sp. zn. 6 C 70/2014 závisí v tomto prípade od preukázania vlastníckeho titulu k dotknutým nehnuteľnostiam a jej skúmanie u každej zo strán sporu patrí k povinnosti súdu vždy i bez ich návrhu. Z uvedeného je zrejmé, že v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 70/2014 o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva okresný súd podľa § 194 CSP mohol otázku spoluvlastníckeho práva sťažovateľky k nehnuteľnostiam v predmetnom konaní posúdiť sám, avšak ako sám uviedol, prihliadajúc na dôvody hospodárnosti konania, rozhodol, že v rámci svojho

procesného postupu konanie v predmetnej veci preruší až do právoplatného skončenia konania sp. zn. 9 C 41/2016, poukážuc pritom aj na skutočnosť, že v uvedenej veci aktuálne prebieha konanie pred odvolacím súdom.

16.3 Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v konaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva potvrdil prerušenie predmetného konania, zvažujúc pritom voľbu medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi procesnými postupmi s cieľom racionálne organizovať konanie v zmysle zásady procesnej ekonómie. Proti takejto voľbe krajského súdu nemožno mať v zásade námietky. Ústavný súd ju za daných okolností ani nemieni spochybníť, keďže ide o procesný postup, ktorý je zákonom dovolený a zjavne zohľadňuje aj štádium, v ktorom sa uvedené konania nachádzajú, ako aj požiadavku vyplývajúcu z princípu právnej istoty týkajúcu sa jednotného rozhodovania súdov v obdobných veciach majúcich rovnaké skutkové okolnosti.

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (Civilného sporového poriadku, Občianskeho zákonníka), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sa ústavný súd taktiež presvedčil, že krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a presvedčivé.

18. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu